

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII

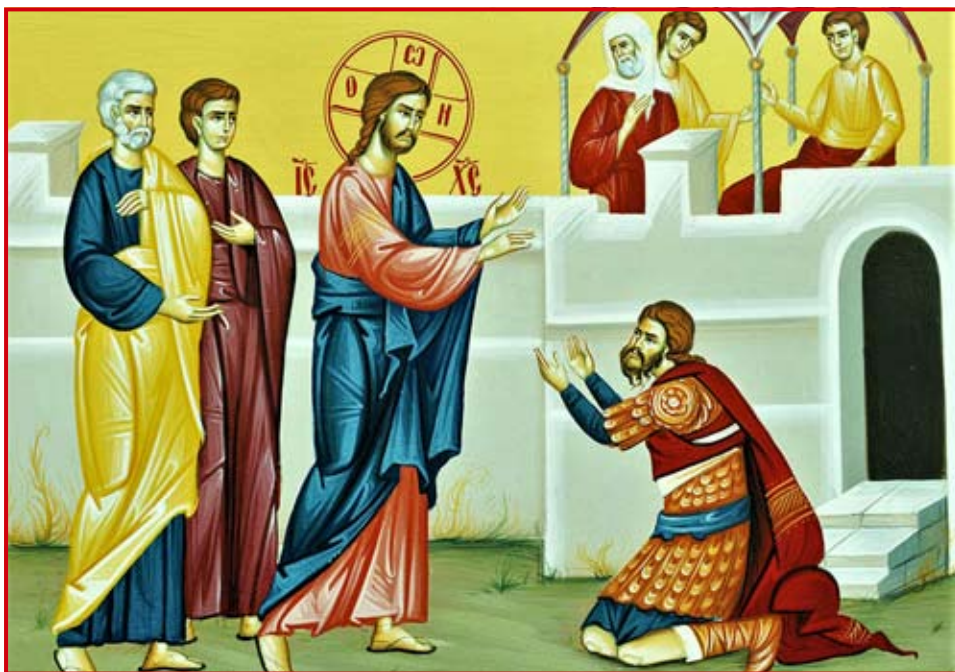
(a Sf. Părinți de la Sinodul
al IV-lea Ecumenic)
(Vindecarea slugii sutașului)
(Rugăciunea lui Iisus)

SF. AP. ACHILA; SF. MC. IUST
ȘI IRACLIE; SF. CUV. NICODIM
AGHIORITUL

Din Evanghelia cu vindecarea slugii sutașului roman din Capernaum vedem că în fața suferinței pe care o avea subordonatul său, sutașul roman (căci era mai mare peste 100 de oșteni) fiind numit și centurion, lasă la o parte mândria uniformei de ostaș, superioritatea stăpânului față de cei subordonați lui, precum și credința în cultul împăratului de la Roma, care definea pe orice căpetenie militară și devine dintr-o dată iubitor de semeni și rugător către Hristos, plin de credință și de smerenie, fapt subliniat chiar de Mântuitorul Hristos.

După ce L-a rugat pe Mântuitorul să vină la casa sa, să-i vindece slujitorul bolnav, Mântuitorul Hristos a acceptat rugămintea lui. Acest demnitar roman îi zice cu o smerenie care L-a mirat și pe Domnul: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca slujitorul meu.” Sutașul recunoaște că Mântuitorul are putere de la Dumnezeu și cuvântul Său poate deveni faptă. Chiar zice către Hristos: „Doamne, și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.” Aceasta arată încredințarea sutașului în puterea cuvântului lui Hristos. A fi binefăcător și tămăduitor nu ține de o etnie anume sau de o credință, ci de iubirea lui Dumnezeu față de toți oamenii. În cazul de față sutașul roman este exemplul clar al celui care se îngrijește de supusul său, indiferent cine este acesta, după chipul celui care se îngrijește de oia care suferă și se pierde din cele 100 pe care le are. Sutașul mijlocește și se roagă lui Hristos pentru vindecarea supusului său. Vedem aici iubire milostivă și mijlocire în rugăciune pentru semenul său. Subalternul

CREDINȚA ȘI SMERENIA SUTAȘULUI ROMAN

În Duminica aceasta, pericopa evanghelică de la Matei, cap 8, 5-13, ne relatează minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos în Capernaum, unde a vindecat pe slujitorul sutașului roman. Deși era de altă credință și de alt neam, sutașul roman rămâne un model de credință și de smerenie, deoarece, cu multă nădejde în suflet și cu multă milostivire față de subordonatul său bolnav, s-a adresat Mântuitorului Hristos rugându-L să-i vindece slujitorul. Hristos apreciază credința lui și fără să mai ajungă la casa sutașului i-a vindecat sluga prin puterea Cuvântului Său.

Tot în Duminica aceasta Biserica pomenește pe cei 630 de Sfinți Părinți, întruniți la Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon (lângă Constantinopol), din anul 451. Acest Sinod a stabilit, după îndelungi dezbateri, învățătura de credință corectă despre persoana Mântuitorului Hristos și despre existența și unirea celor 2 firi - *dumnezeiască și omenească* - în singura persoană a Cuvântului lui Dumnezeu Cel Întrupat pentru mântuirea noastră. Sfinții Părinți au stabilit că Hristos este Dumnezeu Adevărat după dumnezeire și Om Adevărat după omenitate. Cele 2 firi coexistă și sunt unite în persoana lui Hristos în chip *neamestecat și neschimbat și neîmpărțit și nedespărțit*.

sutașului e mai mult decât o slugă sau un slujitor pentru stăpânul său, e om și e un frate care trebuie ajutat.

Mântuitorul S-a mirat de răspunsul dat de sutaș, dar S-a și bucurat, subliniind: „Nici în Israel nu am găsit atâta credință.” Din relatarea evanghelică vedem că sutașul roman, smerit și plin de credință, iubea pe cei de alt neam și pe cei supuși lui. Astfel el le-a zidit iudeilor Sinagoga din Capernaum, fiind reprezentantul autorității romane stăpânitoare, pentru a asigura pacea confesională; iar pe de altă parte, iubea și se interesa de e slujitorul său bolnav, care era doar un subordonat, căci

intervine la Domnul pentru vindecarea lui.

Câtă credință a avut acest sutaș în Dumnezeu!

Evanghelia ne spune că slujitorul sutașului s-a vindecat în acel ceas, fără ca Mântuitorul să mai ajungă la casa demnitarului roman.

Să rânduiească Bunul Dumnezeu ca pilda din această Evanghelică să fie un model pentru noi de credință, de smerenie și de iubire milostivă față de aproapele nostru, aflat în suferință, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea noastră. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL ILIE TESVITEANUL, PROROCUL DE PE CARMEL, APĂRĂTORUL CREDINȚEI MONOTEISTE

Sfântul Ilie este unul din cei mai mari proroci ai Vechiului Testament. El a trăit și a propovăduit adevărul și dreptatea, pocăința și întoarcerea la o viață sfântă, când poporul ales se clătina în respectarea credinței în Dumnezeu Cel viu.

Locul pe care l-a ocupat Sfântul Ilie în istoria creștinismului este unul deosebit. Harismele cu care a fost dăruit prorocul de pe Carmel au făcut din el un puternic arhetip al monahilor, contemplând în persoana lui sfințenia la care se simt chemați aceștia, și, în definitiv, toți ceibotezați în numele lui Hristos.

Vedenie la nașterea pruncului Ilie

Sfântul Ilie s-a născut în cetatea Tesvi - din Galaad, de partea cealaltă a Iordanului, în vecinătatea Arabiei - de aceea s-a numit și „Tevviteanul”. Era din seminția lui Aaron. Tatăl său, pe nume Sovac, a văzut la nașterea fiului său niște oameni îmbrăcați în haine albe care îl înconjurau cu flăcări de foc pe Ilie și îi dădeau să mănânce o flacăra. Tatăl său, spăimântându-se de aceasta, s-a dus la Ierusalim și a spus preoților vedenia sa. Un preot i-a spus: „Omule, nu te teme de vedenia aceea pentru pruncul tău, ci să știi că el va fi locaș al luminii darului lui Dumnezeu și cuvântul lui va fi ca focul de puternic și de lucrător. Râvna lui către Domnul și viața lui va fi bineplăcută lui Dumnezeu și va judeca pe Israel cu sabie și cu foc”.

S-a împlinit profeția în vremea regelui Ahab, care domnea peste Regatul de Nord. Soția lui Ahab, regina Izabela, fata lui Ieteval, împăratul Sidonului a adus cu ea în Israel închinarea la idoli. Sfântul Ilie, văzând această fărădelege, a început o aprigă și directă luptă cu regele Ahab și regina Izabela pentru apărarea dreptei credințe a poporului, căci din păcate acesta alunecase cu multă ușurință în păgânism și idolatrie.

Prorocul care închide cerurile

Sfântul Ilie, pentru a întoarce poporul la Dumnezeu, se roagă să vină o secetă cumplită pentru ca toți să-și cunoască greșeala și să se pocăiască. Rugăciunea Sfântului este ascultată, iar regele Ahab, mâniindu-se, îl alungă pe proroc. Sfântul Ilie fuge și se ascunde în valea pârâului Kerrith din fața Iordanului. Locuiește într-o peșteră și, în chip minunat, corbii îi aduc de mâncare. Setea și-o potolește cu apă din pârâu. Iar când și acest pârâu seacă, Dumnezeu îi poruncește să meargă în Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă care îl va hrăni.

Femeia se afla la poarta orașului,

adunând vreascuri. Era atât de săracă această femeie, încât nu mai avea decât o mână de făină și puțin ulei. Prorocul îi cere ca din acestea să-i facă o turtă și să i-o dea lui să o mănânce. Nedumerită de această cerere, pentru că făina și uleiul erau ultimele provizii ale ei și ale fiului său, prorocul îi făgăduiește că dacă va face așa cum i-a cerut, din cămara ei făina și uleiul nu se vor termina până la venirea ploii. Având de la Dumnezeu darul facerii de minuni, după măsura credinței sale, a înmulțit cu îndestulare făina și untdelemnul în casa văduvei și astfel a fost hrănit de dânsa până ce a trecut vremea de foamete. Pentru că fiul văduvei a murit, cu rugăciunea sa Sfântul Ilie l-a înviat, suflând de trei ori asupra copilului.

Cu rugăciune Sfântul Ilie îi învinge pe închinătorii păgâni

După ani de secetă, roadele pământului pieriseră, iar oamenii și animalele erau în pericol de moarte. Dumnezeu se milostivește de popor și-i poruncește lui Ilie să meargă la Ahab și să-i arate că aceste necazuri s-au întâmplat din voia Sa. Pentru a-i dovedi regelui că Dumnezeu cel adevărat este numai Cel propovăduit de el, Sfântul Ilie îi cere să-i adune pe Muntele Carmel pe toți prorocii lui Baal. Au făcut un altar și trei zile slujitorii păgâni s-au rugat lui Baal, dar fără folos. Apoi, Sfântul Ilie zidește un jertfelnic din 12 pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, așează un vițel pe altar și, rugându-se, Dumnezeu trimite foc din cer care

mistue toată jertfa. Văzând minunea, poporul se întoarce la Dumnezeu, iar slujitorii lui Baal sunt uciși. Dumnezeu răspunde rugăciunii Sfântului Ilie și dă ploaie mare, îndestulând pământul.

În Sinai Sfântul Ilie vorbește cu Dumnezeu

Apoi, Sfântul Ilie, ocrotit și hrănit de un înger, merge patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele Horeb. Acolo locuiește în peșteră, vorbind mai întâi cu îngerul, după aceea cu Însuși Domnul Dumnezeu, Care i S-a arătat în vânt subțire, suflând cu liniște prin văzduh luminos. Când Domnul se apropie de dânsul, apar înainte semnele cele înfricoșate ale venirii Lui. La început un vifor mare, care răstoarnă dealuri și sfărâmă pietre; după aceea vine foc, dar nu era în foc Domnul, iar după foc un glas de lumină subțire și acolo era Domnul.

Simțind Sfântul Ilie că nu mai are mult de trăit, își alege ca urmaș al său pe Elisei. Pe când cei doi mergeau pe drum și vorbeau, deodată a apărut o căruță de foc cu cai de foc, care, despărțindu-i unul de celălalt, l-a luat pe Sfântul Ilie la cer cu trupul.

Evangheliile ne spun că Sfântul Ilie a apărut alături de Moise pe Tabor la Schimbarea la Față, iar Apocalipsa ne arată că Ilie și Enoh vor fi martorii care vor precede sfârșitul lumii, îndemnând lumea la pocăință. Sfântul Proroc Ilie este ocrotitorul aviatorilor, iar 20 iulie este și Ziua Aviației Române și a Forțelor Aeriene. ❖

„O CLIPĂ POATE SĂ FIE UN TIMP ȘI O SUSPINARE POATE FI O RUGĂCIUNE”

La 19 iulie 2011, duhovnicul de la malul mării, părintele Arsenie Papacioc, în vârstă de 97 de ani, pleca în veșnicie. Din anul 1976 era duhovnicul Mănăstirii Sfânta Maria din Techirghiol. Acolo era căutat de fiii săi duhovnicești, dar și de mii de pelerini. Până când sănătatea i-a permis, i-a primit pe cei care veneau la ei, i-a sposedit, le-a dat sfaturi sau chiar și numai o binecuvântare. Cu barba albă, chipul luminos, dornic întotdeauna să împărtășească cu pelerinii mărgăritarele credinței, era foarte iubit de toți cei care l-au cunoscut.

Părintele Papacioc a trecut prin pușcăriile comuniste, unde a pătimit alături de Părintele Iustin Pârvu, Ioan Ianolide, Valeriu Gafencu, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Nicolae Bor-dașiu și alții. A fost arestat și condamnat sub regimul mareșalului Ion Antonescu, în 1941, pentru participare la rebeliunea legionară și apartenența la Mișcarea Legionară. S-a călugărit în 1946, după eliberare, și s-a nevoit la Mănăstirea Antim din București până în 1949. Între 1949-1950 a fost sculptor la Institutul Biblic, iar în anul 1951 a devenit preot la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. Între 1952-1958 a fost preot la Mănăstirea Slatina. În vara anului 1958 a fost arestat din nou, pentru că făcea parte din grupul „Rugul Aprins”. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, a fost grațiat în 1964 de la închisoarea Aiud.

Părintele Arsenie, pe numele său civil Anghel Papacioc, s-a născut în 1914 ca al șaptelea copil al lui Vasile și Stanca. Casa părintească se afla în satul Misleanu, comuna Perieți din județul Ialomița.

Viața sa este plină de suferințe și coborâșuri. Pentru că aderă de tânăr la Mișcarea legionară, va fi arestat de multe ori. Curajos și demn, va trece peste toate aceste încercări făcându-și drum spre călugărie. Căci acolo sufletul său își va găsi rostul. Trece prin multe mănăstiri și schituri cum ar fi: Cozia, schitul Cioclovina, Sihăstria, Antim, Slatina, Neamț. De la mănăstirea Slatina este arestat în 1958 și condamnat la 20 de ani de închisoare pentru uneltire contra ordinii sociale. A trecut prin închisorile din Brașov, Aiud și Jilava, fiind eliberat în 1964.

În anul 1965 este numit paroh în comuna Filea de Jos, din eparhia Clujului. Apoi se va întoarce în mănăstire: va sluji ca preot și

duhovnic la mănăstirile Căldărușani, Dintr-un Lemn, Cheia și Cernica.

Iar din anul 1976 va fi duhovnicul Schitului Sfânta Maria de la Techirghiol, întemeiat de Patriarhul Justinian, pe care nu-l va mai părăsi până la chemarea sa la Domnul. ❖

Ne vorbește Părintele Arsenie Papacioc

❖ Problema care se pune este ca în fiecare zi să putem cuceri Veșnicia. Acesta este idealul. A avea cineva gândul să ajungă ceva în viață - profesor, etc, e un scop omenesc, nu un ideal. Idealul este să slujești la ce e mai înalt posibil. Dacă tu nu știi că slujești lui Dumnezeu, Care e Veșnic, ai să te împotmolești. Trebuie să fii atent: „stai, că asta nu ține de Veșnicie, deci nu o fac!”

❖ Dacă nu te răzbuni, rămâne Dumnezeu dator la tine. La El este toată răzbunarea. Răzbunarea nu te rezolvă, din contra, după ce te-ai răzbunat, rămâi mai departe dator la Dumnezeu foarte mult, dar așa rămâne Dumnezeu dator la tine.

❖ Când a fost să plec la mănăstire, acum vreo cincizeci de ani, au vrut să mă oprească foarte mulți inși, chiar unul din cei cu nume mare, ministru al Cultelor pe atunci, spunându-mi că în mănăstire sunt căderi și decăderi de tot felul. Dar eu i-am răspuns că mă duc la mănăstire pentru Hristos. Nu mă interesează ce este acolo, ci învățătura lui Hristos: „Cel ce iubește pe tată ori pe mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine!” Și m-am întâlnit cu ei după zeci de ani. Și m-au întrebat: „Ce ai văzut acolo?”; „Ce ați spus voi am găsit, dar nu credeam să găsesc și

sfinți! Am găsit și sfinți!”

❖ După ce am intrat în monahism, m-am simțit foarte mic și neînsemnat, dar încurajat puternic de importanța tainei acestei dăruiri. Imensă valoare a focului nașterii din nou, într-o siluetă smerită a ființei tale, lucru care în lume nu se poate trăi și cunoaște, pentru că nu există Crucea de Aur a Tăierii Voii. Aici ies la iveală multele neputințe din om și așa simți nevoia să te umilești, fermentul cel mai important pentru formarea personalității duhovnicești a omului nou, Călugărul - și cu darul lui Dumnezeu se ascute mintea și se smerește inima și nu știi de unde cunoști lucruri ascunse ție până acum. Aici știi, că omul smerit nu se vede niciodată smerit și fiecare are o măsură de umilință, care nu-i altceva decât o grozavă armă de apărare împotriva duriilor rele, că este lucrarea

darurilor date cu plăcere de mâna Stăpânului tău. Se descoperă la nesfârșit posibilități de viață curată și un fel de a fi prezent cu sufletul și de a simți așa cum spune Fericitul Augustin că „Dumnezeu vrea să-ți dăruiască mai multe bunătăți decât ceri tu!” și ești îndemnat spre o mare nădejde și cum spune Solomon: „Cine a nădăjduit spre Domnul nu s-a rușinat!”. Dar cea mai mare mulțumire o am către nemărginită bunătatea a lui Dumnezeu, că ne-a dat de am cunoscut mijlocitoare pe Maica Domnului, apărătoarea desăvârșită a vino-vaților. Spre a ne schimba viața ne trebuie numai o voință tare și o încredere mare în milă Maicii Domnului și a atotputernicului ei ajutor. În mănăstire mi-am aprins sufletul de bucurie, dăruindu-mă rugăciunilor Maicii Domnului, apărarea neajunsă a noastră, a celor slabi. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 IULIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 17 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere
Sâmbătă 20 iulie	de la 07 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	†) Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul - Utrenie, Sf. Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 21 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadara) - Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS NICODIM AGHIORITUL

Cuviosul Nicodim Aghioritul a fost un vas ales al lui Dumnezeu, care, în aproape 60 de ani de viață (1749-1809), a dat lumii creștine o comoară neprețuită: opere și traduceri de mare importanță pentru ortodoxie.

Înzestrat cu o memorie fenomenală și cu o inteligență deosebită, atras de viața călugărească, și-a trăit cea mai mare parte a vieții în Athos, căutând să redea în primul rând comunităților monahale zestrea de gândire și trăire duhovnicească a Sfinților Părinți. Așa s-a născut „Filocalia”, alcătuită împreună cu Macarie al Corintului, o culegere de scrieri patristice, publicată în 1782 la Veneția. Amintim apoi „Războiul nevăzut”, „Pidalionul” - culegere de canoane, „Paza celor cinci simțuri”, „Hristoitia”, „Viețile Sfinților” sau „Tâlcuire la epistolele Sfântului Apostol Pavel”.

Sfântul Nicodim a corectat și pregătit pentru tipar scrierile complete ale Sf.

Grigorie Palama, o adevărată lucrare dogmatică și mistică de mare valoare. Dar lucrarea a fost distrusă la Viena pe timpul războiului, aceasta fiind o mare pierdere pentru Ortodoxie.

Sfântul Nicodim a fost teologul unei ample mișcări din Muntele Athos numită „mișcarea colivarilor”. Importantă este și preocuparea sa pentru revitalizarea isihasmului, dar și pentru „deasa împărtașanie”, desigur cu luarea aminte la curăția sufletească și pregătirea necesară.

A vrut să vină în Moldova pentru a-l întâlni pe Cuviosul Paisie de la Neamț, dar nu a fost posibil. Se presupune că au corespondat, locurile comune din operele lor indicând o apropiere duhovnicească între

cei doi. Amândoi au încercat o reactualizare a isihasmului prin punerea lui pe baze noi, adică prin practicarea rugăciunii minții în viața de obște și în viața cultică a mănăstirilor. Pentru viața sa ascetică și întreaga sa operă, Biserica Ortodoxă l-a canonizat și-l prăznuiește în fiecare an pe 14 iulie. ❖

Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum

Sfântul Mucenic Emilian a fost fiul lui Sabbatianus din orașul Durostorum, Silistra de astăzi, și a primit cununa muceniciei în 18 iulie 362.

În timpul împăratului Iulian Apostatul (361-363) s-a pornit o prigoană mare împotriva creștinilor în întreg Imperiul Roman. În luna iulie a anului 362 la Durostorum sosește un prefect nemilos, Capitolin, cu poruncă de la împărat de a cerceta dacă în cetate se află creștini. După ce intră în templu și aduce jertfă zeilor, Capitolin se întâlnește cu mai-marii cetății, care-l asigură că în Durostorum nu sunt următori ai lui Hristos. Bucurându-se de această veste, prefectul face ospăț mare.

În Durostorum se afla însă Emilian, un soldat creștin din armata romană a Dunării care, în timp ce păgânii se desfătau, a intrat în capiştea idolească, având la sine un ciocan de fier, și a sfărâmat toți idolii și a răsturnat altarul. Văzând cele întâmplate, dregătorul s-a mâniat și a trimis slugile sale să îl caute pe cel ce a făcut acestea. Slujitorii prind un om nevinovat care venea de la câmp și întâmplător trecea pe lângă templul păgân. Crezând că el este făptașul, au început să-l bată și de îndată l-au luat să-l prezinte lui Capitolin. Dar soldatul Emilian a văzut toate acestea și a ieșit înaintea soldaților care îl aduceau pe omul nevinovat și le-a spus că el a săvârșit fapta.

În fața prefectului Capitolin, Emilian mărturisește curajos că el este creștin, fapt pentru care a fost bătut cumplit și apoi osândit la moarte prin foc. Este dus în afara orașului, aproape de malul Dunării, unde

soldații îl aruncă pe un rug aprins. Sfântul, stând în mijlocul văpăii, s-a însemnat cu semnul crucii, iar focul nu l-a atins pe el. Și, rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Sale.

Soția lui Capitolin, fiind creștină în taină, a rămas pe lângă locul acela și a dat trupul Sfântului Mucenic Emilian creștinilor din oraș, care l-au îngropat în locul numit Gedina. Sfintele moaște ale Sfântului Mucenic Emilian se află în Catedrala mitropolitană din Silistra (Bulgaria), iar la noi în țară părțile din moaștele sale se găsesc la Galați, la Catedrala episcopală din Slobozia și în Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din cartierul Drumul Taberei din Capitală.

Cum ne iese Dumnezeu în întâmpinare

Dumnezeu este întotdeauna Același. Așa cum a lucrat în vechime, lucrează și acum, și de-a pururea. Acolo unde vede în inimă dispoziția spre pocăință, preia inițiativa în modul în care socotește tot-înțelepciunea Lui. De câte ori n-am auzit că un semen al nostru s-a pocăit datorită unei minuni care s-a întâmplat în viața lui, sau prin apariția unui sfânt, sau a unui vis însemnat etc? „Când spovedeam în biserică, a venit pentru prima dată în viața lui la scaunul de mărturisire un domn. «Părinte, mi-a spus, este prima dată când vin să mă mărturisesc! Știi ce m-a făcut să vin? Am venit din Atena la Patras și, când treceam prin fața bisericii, un gând puternic mi-a spus să vin să mă spovedesc, eu, care niciodată n-am făcut-o. Am intrat cu teamă în biserică, dar m-am răzgândit. Ce caut eu aici, la preoți?, am zis în gândul meu. Deci, m-am

sculat și am plecat. Însă, când, m-am depărtat de biserică, coborând, mi s-au lipit picioarele de asfalt și n-am putut să mai fac nici un pas. Am încercat, m-am forțat, am ridicat piciorul ca să pășesc, dar pantoful mi se lipise de asfalt! Puteam să merg ușor înapoi spre biserică, dar nu puteam să mă îndepărtez de ea! Atunci am înțeles că Dumnezeu voia să mă mărturisesc și, iată, am venit!»”. Dumnezeu S-a folosit de această stare a lui și l-a călăuzit prin acest mod nemiintâlnit spre scaunul de spovedanie.

Arată-I lui Dumnezeu buna ta dispoziție, „aprinde culoarea verde” la intrarea inimii tale și vei vedea degrabă prezența lui Dumnezeu, Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască (I Timotei 2, 4). (Arhimandritul Vasilios Bacoianis, Duhovnicul și spovedania, Editura Tabor).